

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE BEHANDELING DER GONORRHOEA BIJ DEN MAN.

Met zeer veel belangstelling nam ik kennis van den inhoud der Clinische les van prof. H. W. SIEMENS in het nummer d.d. 24 Maart j.l.; ik meen echter een kort woord van protest te moeten doen hooren tegen zijn opvatting over persoonlijke voorbehoedmethodes.

Hier ware een beschouwing van een moreel oogpunt uit, zeker niet overbodig geweest. De beste bestrijding en prophylaxis van de gonorrhoe is en blijft toch nog steeds het zich onthouden van buitenechtelijk geslachtsverkeer en tevens de beste bestrijding van de prostitutie.

Het aanraden van chemische methodes, vóór de geslachtsgemeenschap aan te wenden, is den Katholiek niet geoorloofd, daar al deze methodes practisch tevens de bevruchting voorkomen door haar zaaddoodende werking. De mechanische bescherming door condoom enz. is eveneens den Katholiek streng verboden om dezelfde redenen. Het zijn niet alleen de Katholieke artsen, die er zoo over denken, doch gelukkig ook nog vele anderen. De propageering van deze methodes door een hoogleeraar moet naar mijn meening funest werken op de mentaliteit van ons te Leiden opgroeiend artsengeslacht en moet de vele artsen, die zijn les lezen en niet al te best weten hoe deze te verwerken, brengen tot verkeerde adviezen, welke zij bij grondiger bekijken van hun advies stellig niet zouden willen geven.

Moge dit korte waarschuwendende woord, dat overigens geenszins iets van de voortreffelijkheid van het overige der Clinische les afdoet, ieder, die met deze zaak te maken heeft, tot nadenken stemmen, teneinde zijn patiënten het eenig juiste en geoorloofde advies te geven, zonder daarmede de vraag te ontwijken.

G. J. LUBBERS,

geneesheer-directeur van de R. K. Vereeniging „Moederschapszorg”, Kweekschool voor vroedvrouwen te Heerlen.

De redactie ontving stukken van gelijke strekking van collega SCHULTE, te Maastricht, en collega BAHLMANN, te Nijmegen.

Zooals ik collega SCHULTE reeds schriftelijk heb medegedeeld, berust bovengenoemd bezwaar op een misverstand. Dat de *eenige zekere bescherming* tegen geslachtelijke besmetting *onthouding* is, is voor mij vanzelf sprekend, evenals voor iederen anderen arts; het spreekt eveneens vanzelf, dat men daarom nimmer mag verzuimen, de patiënten op dit feit te wijzen, zooals ik ook, zoolang ik arts ben, gewoon ben geregeld te doen. *Juist op grond hiervan* heb ik dan ook in mijn les geschreven, de arts moet op de vraag naar de chemische en physische beschuttingsmethodes „steeds beginnen er met den grootsten nadruk op te wijzen”, dat „geen enkele” dezer methodes „werkelijk zekerheid geeft”.

Mijns inziens zal echter deze waarschuwing van meer invloed zijn op de zedelijke houding van die patiënten, die den arts naar beschuttingsmethodes vragen, dan moreele beschouwingen. Want de betreffende vraag zal natuurlijk slechts door diegenen worden gesteld, die al van plan zijn buitenechtelijk te cohabiteeren, en die zich dus helaas van alle zedelijke beschouwingen erg weinig zullen aantrekken

Leiden, 14 April 1934.

H. W. SIEMENS.